

KAREN WHITE

Romano „Namas Trado gatvėje“
ir „Mergina iš Legaro gatvės“ autorė

Nepažįstamieji Montagju gatvėje

ROMANAS

*The New
York Times*
bestselleris

TYTO ALBA

KAREN WHITE

*Nepažįstamieji
Montagju
gatvėje*

R O M A N A S

Iš anglų kalbos vertė
Loreta Gema Baltaduonė

VILNIUS 2022

Karen WHITE
THE STRANGERS ON
MONTAGU STREET
New American Library,
New York, 2011

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Harley House Books, LLC, 2011

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

© Loreta Gema Baltaduonė, vertimas į lietuvių kalbą, 2022

© „Tyto alba“, 2022

ISBN 978-609-466-681-0

PIRMAS SKYRIUS

Nakties apgaubtame name šaižiai, atkakliai čirškė telefonas, tas garsas staiga pažadino mane iš keisto sapno, kuriame kažkaip buvome susiję – aš ir Džekas, kastuvas ir kažin kas tamsaus, kaururiuoto po žeme. Tačiau kai Džekas prasižiojo kalbėti, girdėjau tik telefono skambutį, – aš staigiai atsisėdau, o Generolas Li galvotrūkčiais šoko nuo lovos ir suirzęs ėmė loti. Ištiesiau ranką prie telefono – ne iškart prisiminiau, kad laidas ištrauktas iš lizdo, ir, pridėjusi prie ausies ragelį, ant sprando pajutau pažįstamas įspėjančias adatėles.

„Melanija.“

Klausiausi žodžių, bet tai buvo ne visai žodžiai, labiau atskiri garsai, it skiriamieji ženklai statiniame triukšme, girdimi tik man vienai.

– Močiute, tai tu?

„Melanija“, – vėl išgirdau švelnius, dainingus garsus. Jokios baimės nejaučiau, nors, manyčiau, daugelį mirusio žmogaus telefono skambutis išgąsdintų. O aš buvau prie jų pripratusi.

– Močiute! – vėl pašaukiau, bet girdėjosi tik statinio triukšmo *staccato*. Užsimerkiau, kaip senelė mane mokino, ir sutelkiau dėmesį į garsus, mintyse bandydama iš jų sudėlioti žodžius.

„Nebijok.“

Valdžiausi, kad iš nekantrumo nepradėčiau vartyti akių, tik mintijau sau, kodėl vėlės negali paprasčiausiai imti ir pasakyti, ko nori. Mano gyvenimas buvo kaip ilgas mažo biudžeto filmas, kuriame aš, vienintelė žiūrovė salėje, į ekraną šaukiu: „Nagi, sakyk, ko lauki!“

Susikaupiau iš naujo, dar stipriau užsimerkiau ir klausiausi, nekrepdama dėmesio į Generolą Li, kuris letena braukė man per koją reikalaudamas dėmesio.

„Nebijok. Ir nors kartą paklausk širdies.“

Akys iššoko ant kaktos, nes kaipmat prisiminiau, kad tą patį sapne man sakė Džekas. Paskui pasigirdo pratisas signalas ir aš greitai padėjau ragelį. Geneloras Li inkštė ir letena tampė mano naktinius marškinius. Aš stebėjau į tą juodmargį kailiniuotą kamuoliuką, kurį nenorom paveldėjau sykiu su ekonomė ponija Hulihan ir senoviniu namu Trado gatvėje, kur dabar ir gyvenau. Tame pačiame, kuris griuvo tiesiog akyse ir tuštino mano sąskaitą siaubą keliančiu greičiu.

Pasilenkiau pakelti dėmesio išsilgusio šunyčio, bet jis išsisuko man iš rankų, nuturseno prie tualetinio staliuko ir letena ėmė braukti stalčiuką, žalvarinę rankeną trunkydamas į poliruotą raudonmedį.

– Kas yra? – paklausiau, atsekusi jam iš paskos, ir pati nusistebėjau, kodėl tikiuosi, kad jis ką nors atsakys. Generolas Li buvo truputį nekalbesnis už vaiduoklius, su kuriais bendrauju nuo pat vaikystės, nors išmokau tokiais savo „sugebėjimais“ nesigirti.

Perėjau per kambarį, apšviestą tik iš gatvės krintančios šviesos, ir sustojusi prie tualetinio stalelio jau ketinau pakartoti savo klausimą, bet staiga pastebėjau kažką panašaus į vyrišką piniginę. Pačiame stalelio vidury, tarp „La Mer“ naktinio kremo ir

sulankstyto darbų grafiko, kurį kasdien pildydavau planuodama savo – o kartais ir kitų žmonių – laiką.

Ijungiau mažytę krištolinę lempą ir pamirksėjau, kol akys apsiprato su šviesa. Kadangi buvau tvirtai įsitikinusi, jog su akiniais oficialiai tapsiu senesnė, laikiau juos paslėptus stalčiuje prie lovos, todėl dabar, norėdama geriau matyti, turėjau prisimerkti. Įtempusi akis ilgai žiūrinėjau tą daiktą, nes galėjau galvą guldyti, kad, kaiėjau miegoti, jo čia nebuvo. Tai buvo tikrų tikriausia vyriška piniginė, ir dargi matyta. Paėmiau ir atidariau, ir nė kiek nenustebau, kai ant Pietų Karolinos vairuotojo pažymėjimo atpažinau veidą. Džekas Trenholmas, metro aštuoniasdešimt aštuonių, aštuoniasdešimt keturių kilogramų, plaukai juodi, akys mėlynos. Dirstelėjusi į banknotų skyrių ir, radusi du po dvidešimt dolerių ir vieną dešimtinę, pasibjaurėjusi užsegiau piniginę. Niekas pasaulyje neturi normalios nuotraukos vairuotojo pažymėjime, – manoji buvo tokia pat neryški kaip sniego žmogaus. Tik jau, žinoma, ne Džekas, jo – nors į viršelį dėk. Kaip istorinių romanų apie tikrus nusikaltimus rašytojas, jis neturėjo jokios teisės atrodyti kaip vyrų žurnalo „GQ“ modelis. Tai erzino ir kaip reikiant trikdė.

Piktai dėbtelėjau į Generolą Li.

– Kaip šitas daiktas čia atsidūrė? – Tikslėnis klausimas būtų „kodėl?“, bet aš jau seniai supratau, kad aplink mane dažnai atsitinka keistų dalykų, ir visuomet dėl kokios nors priežasties... paprastai dėl sunkiai paaiškinamos. Be to, aš kalbėjau su šunimi, vargu ar jis suprastų mano klausimo subtilybes.

Taip svarstydamą liečiau švelnią piniginės odą. Džeko nemačiau jau porą savaitių – nė karto po tos nelemtos dienos, kai iki tol niekam nežinoma paauglė išdygo ant mano durų slenksčio ir pavadino jį „tėčiu“. Tąkart aš mielai leidau Džekui, jo tėvams ir Džeko merginai (mano labai tolimai pusseserei Rebekai Edžerton) patiems pasirūpinti ta maža problemėle. Turėjau užtektinai

savų rūpesčių, tarp jų – ir neseniai aptiktas skilimas mano senovinio namo pamatuose, nors namas jau ir taip buvo man kaip akmuo po kaklu. O dar tas negebėjimas ignoruoti sunkiai paaiškinamos traukos Džekui Trenholmui.

Žvilgtelėjau į laikrodį prie lovos, ir kol svarsčiau, ar nebus per anksti skambinti Džekui, subirbė durų skambutis. Susižvalgėme su Generolu Li ir man pasirodė, kad jis suraukė kaktą, bet gal taip tik atrodė dėl mano prasto regėjimo. Paskubom įsispyriau į šliures, užsivilkau chalata ir į kišenę įsimečiau piniginę. Paėmusi ant rankų šunį, nusileidau laiptais į fojė, nuoširdžiai vildamasi, kad lankytojas bus iš gyvųjų, kvėpuojančiųjų, padermės.

Lauko durų žibintai buvo palikti degti per naktį, tad apšvietė mano tradicinio Čarlstono namo siauru fasadu verandą ir aš per šalidurio stiklą lengvai atpažinau atvykėlio siluetą. Subaksnojusi signalizacijos kodą – A-B-B-A, kaip ir mano mėgstamiausia grupė, – atrakinau spynas ir atvėriau duris.

– Labas, Džekai, – ramiai pasisveikinau, nors mano balsas akiplėšiškai melavo, nes keistai suplazdėjo širdis. – Tikiuosi, turi labai rimtą pasiaiškinimą, kodėl žadini tokią ankstyvą valandą ir temdai mano durų slenkstį.

Jis nusišypsojo ta savo šypsena, kuria nuo pat kūdikystės pavergdavo šimtus moterų.

– Liaukis, Mele... mačiau šviesą tavo lange, todėl žinau, kad nemiegojai. Ką veiki? Dėlioji drabužius pagal dizainerių vardus?

Kol svarsčiau, ką jam atsakyti, kad neišsiduočiau, jog kaip tik tai jau padariau, pastebėjau jo žvilgsnį keliaujant nuo mano šlepečių iki naktinių marškinių stačios apykaklės, kyšančios iš po gerokai per didelio ir labai storo chalato. Nors buvo vėlyvas pava-saris, rengiausi kaip žiemą, nes buvau baisi šaltmirė.

Nepatenkinta nužvelgiau jo chaki spalvos šortus, basnirčia įsispirtus batus ir baltus susagstomus marškinius užraitotomis

rankovēmīs. Pastebėjau dar ir susitaršiusius plaukus, neskustą smakrą bei pajuodusius paakius, kurie, deja, nē trupučio nemenkino jo žavesio.

Man nespėjus prasižioti jis tarė:

– Nepamenu, kad būčiau juos matęs „Victoria’s Secret“ kataloge. Neseniai pasirodė?

– Ko nori, Džekai? Turiu daug svarbesnių reikalų, nei styroti su tavimi ant slenksčio ir plepėti.

Akimirksnį pasirodžiusi jo šypsena dingo, bet dar spėjau ją pastebėti. Jis nusigrėžė į šešėlį verandoje, paskui vėl atsisuko į mane. Šįkart jo šypsena labiau panėšėjo į skausmingą grimasą, ir aš pajutau pirmuosius nerimo virpesius.

– Noriu paprašyti tavęs vienos paslaugos.

Aš lengviau atsipūčiau ir sunėriau ant krūtinės rankas. Juk tai tikrai koks nors pokštas, nes Džekas paslaugos niekada neprašydavo. Paprastai apakindavo auką savo žavesiu ir toji nē nenuokdavo, kad daro būtent tai, ko jis ir nori.

– Ar turėsiu atsigulti aukštiekninka? O gal paprasčiausiai nugirdysi mane, kad prisidaryčiau gėdos? – Tiesą sakant, jis nėra padaręs nei vieno, nei kito, bet man patiko apsimesti, kad tie du kartai buvo tyčia surežisuoti ir kad kaltas būtent jis.

Vietoj pašaipios replikos, kurios tikėjaisi, jis suraukė kaktą ir papurtė galvą. Tik tada pastebėjau, kad verandoje jis ne vienas, kai iš šešėlio išniro paauglė, kurią kartą jau buvau sutikusi. Džekas, kuris iki šiol stovėjo atsišliejęs į durų staktą, iškart atsitiesė ir praleido mergaitę pirma savęs į fojė. Ji nužvelgė mane lygiai taip pat kaip neseniai jos tėvas, tik gerokai priekabiau ir garsiai čiaumodama kramtomąją gumą.

– Gražios šlepetės. – Ji išpūtė didelį kramtomosios gumos burbulą ir garsiai įtraukė atgal į burną.

Dirstelėjau į savo kojas. Šlepetės man padovanojo artimiausia

bičiulē daktarē Sofi Volen, Čarlstono koledžo istorinio paveldo dēstytoja, ir man jos beveik patiko. Vis ītikinējau save, jog dēl to, kad su jomis šilta kojoms, o ne todēl, kad priminē Generolā Li, nes nesu didelē šunų mylētoja. Ypač šią akimirkā, stebint, kaip mano nepastovusis šuo taikosi atsitūpti prie mergaitēs ir prisiglausti prie kojos.

Džekas iėjo į fojē ir uždarē paskui save duris, ir aš pamačiau apie jo lūpas ītampos raukšleles, nors ir stengēsi šypsotis.

– Melanija, kadangi anā kartā, kai čia lankēmēs, man nepavyko judviejū oficialiai supažindinti, noriu tau pristatyti Emalinā Amelijā Petigriu. Emalina, susipažink, čia mano...

Jis nutilo, tarsi nežinodamas, kaip mane pristatyti, ir tai buvo visiškai suprantama.

– Bičiulē, – īsiterpiau, netikėtai panorusi jam pagelbėti. Buvo aišku kaip dienā, kad su šiuo vaiku, netrukus tapsiančiu moterimi, jis jautēsi it ne savo rogēsė.

– Melanija Midlton, – pridūriau ir īstiesiau rankā, nes nieko kito nesugalvojau.

Paauglē žengē žingsnį ir atsidūrē tiesiai po sietynu, ir tuomet galējau geriau į ją īsiziūrėti. Juodu pieštuku storai apvedžiotos akys, ryškiai raudonai padažytos lūpos, su trumpučiu džinsiniu sijonėliu bei rožiniais konversais su auliukais, dar visai jaunutē, kokių trylikos keturiolikos metų. Gražūs juodi, banguoti plaukai, o stulbinamo mėlynumo akys neleido abejoti jos giminyste su Džeku.

Nekreipdama dėmesio į mano īstiestā rankā, ji susprogdino dar vienā kramtamosios gumos burbulā.

– Nola, – prisistatē ji. – Mano tikrasis vardas yra Nola.

Aš nuleidau rankā ir pažvelgiau į Džekā.

– Kā tik gavome jos gimimo liudijimą iš Kalifornijos, pasak kurio, oficialiai ji yra Emalina Amelija. Tačiau, matyt, visā gyvenimą ją vadino pravarde.

Mergaitē sukryžiavo ant krūtinės rankas, jos lūpos lyg ir nusišypsojo, lyg ir ironiškai vyptelėjo, ir aš iškart sumojau, kad reikia būti pasiruošusiai bet kam.

– Mama visuomet vadindavo mane Nola todėl, kad mane pradėjo Naujajame Orleane Luizianos valstijoje, kai su šituo tipu nusitašė iki žemės graibymo.

Džekas kalbėjo sukandęs dantis, ir man šmėstelėjo, kad ši situacija man turėtų teikti daug daugiau pasitenkinimo, nei iš tiesų teikė.

– Kaip ir sakiau, jos vardas yra Emalina Amelija ir pastaruošius trylika su puse metų ji gyveno su savo motina Los Andžele.

Nustebusi kilstelėjau antakius. Už jo žodžių slėpėjo ištisa istorija, kurią jis anksčiau ar vėliau turės man papasakoti. Bet tik ne dabar. Mergaitės kūnu perėjo vos pastebimas drebulys, pabalo krumpliai pirštų, gniaužiančių nušiurusią kuprinę. Ta jos laikysena, tarsi sakanti „nugalėsime arba žūsime!“, tas drąsos demonstravimas – kažkas čia buvo ne taip. Galėjai nujauti liūdesį, vienišumą, baimę. Tai, kas man priminė tą mažą paliktą mergaitę, kuri kadaise buvau.

Apie paaugles neką tenusimaniau, nors ir pati buvau paauglė, tačiau man buvo aišku viena: dabar suteikti jai naują vardą nėra labai išmintinga. Taip pat man buvo aišku, kad priešais stovinti mergaitė nėra nei Emalina, nei Amelija.

Žvilgsniu parodžiau Džekui tylėti, o pati tariau:

– Malonu susipažinti, Nola. Mano galva, šitas vardas tau labai tinka.

Triumfuojančia mina, kuri buvo skirta tėvui, ji atsakė:

– Na, tai ar miegi su juo?

– Gink Dieve, – paprieštaravau tuo pat metu, kai Džekas pasakė:

– Bet ne dėl to, kad nebandėme.

Nola užvertė akis į lubas.

– Aš jam pasakiau, kad apsvarstysiu, ar pas tave gyvensiu, tik tuo atveju, jeigu jis nėra tavęs pakabinęs ar dar kaip nors.

„Ar dar kaip nors.“ Nežinia, ką tai turėtų reikšti, bet aišku viena – to, kas vyksta tarp mūsų su Džeku, tikrai negalima vadinti „pakabinimu“.

– Ji gyvens pas mane? – staigiai grįžtelėjau į Džeką.

– Taip. Tai ir yra ta paslauga, kurios noriu tavęs prašyti.

– O Rebeka? – paklausiau priblokšta. Mano darbotvarkė ir taip buvo perpildyta, sunkiai įsivaizdavau, kaip į savo darbų grafiką galėčiau įterpti dar vieną, o ką jau kalbėti apie sunkią paauglę.

Nola teatrališkai sužiaukčiojo ir atsišliejo į Čipendeilo konsolę, sujudindama Dresdeno porceliano figūrėlę, kuri, laimė, nepavirto.

– Oi, apsaugok Dieve, tik neminėk jos, nes tuoj apsvėmsiu. Kai pamatau tą saldų rausvą dirbtinumą, norisi ją pasmaugti, tik cypėj tupėti nenoriu.

Aš kilstelėjau antakius, nors visiškai pritariu tokiam Rebekos apibūdinimui. Nutaisiusi kuo ramesnį balsą, paklausiau Džeko:

– O tavo tėvai?

– Jie jau persikraustė į vieno miegamojo butą. Šiandien žada paskelbti apie jo pardavimą ir ieškos didesnio namo, kad būtų vietos ir Ema... Nolai, tačiau aš nenoriu, kad jie tai darytų. Be to, mums, hm, kaip ir reikėtų nedelsiant.

– O pas tave ji gyventi nenori, nes?..

Džekas sukando dantis.

– Nes... – Jis gūžtelėjo pečiais. Gal dėl to, kad nesugalvojo, ką atsakyti, arba nenorėjo, kad girdėtų Nola.

Prabilo Nola:

– Nes jis manęs nenori. Jis niekuomet manęs nenorėjo.

Džekas žengė prie jos ištiesęs rankas.

– Tai netiesa, Nola. Aš tau jau sakiau. Nesuprantu, kodēl tu manēš nesiklausai.

Nolos tonas kiek pakilo.

– Tai tu nesiklausai. – Mergaitēs veidas po makiažu paraudo, taēiau ēia buvo ne vien pyktis ar nuoskauda, ir man staiga dingtelējo, kad aš neēzinau, kodēl ji atsidūrē pas Dēzekā. Kaēkas suēzēidē Nolā labai giliai, tik ji nenorējo, kad kiti tai ēzinotų. Net ir man buvo aiēsku, kad, teisybē pasakius, Dēzekas ēito net nenutuokia.

Pajutau nuo prakaito sudrēkus kaklā.

– Gal galēēiau jums patarpininkauti, kai barsitēs. Tarsi kokia teisēja. Netgi lankyēiau jus namuose. – Abiem viltingai nusiēypsojau tikēdamasi, kad sutiks.

Jiedu varstē mane visiēškai vienodais paniekinamais ēvilgsniais, ir tos dvi poros tokių paēių mēlynų akių privertē susigūžti, pasijutau tikra kietaēirde. Tam tikra prasme man net patiko stebēti jū susirēmimā, lyg jie bētų tėvas ir paauglē dukra kaip ir visi. Aš niekada nesiginēijau su tėvais, bet tik dēl to, kad neturējau tokios galimybēs; mama mane paliko, kai buvau šešerių, o tētis paprastai būdavo per girtas ir jam buvo tas pats. Nors per pastaruosius metus santykiai su tėvais ēymiai pagerējo, mano vaikystēs prisiminimuose vis dar ēiojējo milēiniēka tuētuma. Nepasakyēiau, kad man norējosi apie tai galvoti. Šiaip ar taip, man juk trisdeēimt devyneri. Per sena persiimti paaugliēku nerimu. Arba būti neiētekējusi, – bet tai jau visai iē kitos srities.

Griebdamasi paskutinio ēiaudo tariau:

– Betgi ji manēš net nepaēžista.

Nola nutvilkē mane tokiu ēvilgsniu, kad pamaniau, jog iē po mano frotinio chalato tuoj pradēs rūkti.

– Tai jau geriau su tavim, negu su juo. – Ji kryptelējo smakru Dēzeko pusēn. – Arba gatvēje. – Iē jos veido atrodē, kad pastaroji galimybē jai ne kā prastesnē uē gyvenimā pas mane.

Džekas uždėjo ranką man ant alkūnės ir visa galia paleido savo nemenką žavesį, pradėdamas nuo skvarbaus tamsiai mėlynų akių žvilgsnio.

– Atvažiuome tokią ankstybę, nes iki vidurnakčio barėmės, kol pagaliau paskelbiau paliaubas, kad galėtume nors kiek numigti. Ir tuomet ją nutvėriau bandančią išsėlinti iš namų. Abu sėdėjome svetainėje ant sofos tol, kol, maniau, jau būsi atsikėlus. – Jis papurtė galvą. – Mele, maldauju, – kreipėsi į mane mažybiniu vardu, o to negalėjau pakęsti, nors ir jis, ir mano mama patenkinti juo vadino – mama todėl, kad taip mane vadindavo vaikystėje, o Džekas todėl, kad jam patiko mane erzinti. Jis tęsė: – Tik trumpam, kol ką nors sumąstysime, kai atvės galvos, o jos tikrai neatvės, jeigu gyvensime po vienu stogu.

Kaip paskutinį bandymą išvengti nelaimės uždaviau klausimą:

– O kaip bus su mokykla? Juk ji turi eiti į savo rajono mokyklą.

Nola pavartė akis.

– Mokšė užkniso.

Džekas norėjo kažką sakyti, bet apsigalvojo ir tarė:

– Jau gavau pažymą apie jos mokymosi rezultatus – ji absolūti pirmūnė. Bandysiu surasti jai namų mokytoją, kad užbaigtų šiuos mokslo metus. Mama pasistengs užrašyti ją į Ašli Holo mokyklą, kurioje mokėsi ir ji pati, ir tavo motina. Tikiuosi, jiedviem pavyks gauti jai vietą nuo rudens.

Žinojau, kaip atrodo Ašli Holo moksleivės – lygūs plaukai, raketlazdė, jokio makiažo – ir negalėjau įsivaizduoti, kaip ten galėtų pritapti Nola ar aš jos metų. Bet prikandau liežuvį. Tai ne mano reikalas.

Džekas laiku pridūrė:

– Taigi, per vasarą Nola apsipras Čarlstone.

Pažvelgiau į vieną, paskui į kitą – abu laukė, ką pasakysiu,

Džekas – su viltimi, o Nola – susitaikusi su likimu. Pirma mano mintis buvo garsiai sušukti „ne!“ Aš turiu savo gyvenimą, nevaržomą nei vyro, nei vaikų, nei kokių kitų pareigų, išskyrus pardavimų kvotą Hendersono nekilnojamojo turto agentūroje. Arba nesibaigiantį gražaus, bet pinigus melžiančio namo restauravimą. Tačiau, pakėlusi akis į Nolą, vėl pamačiau išsigandusį pamestą vaiką, kuris, nepaisant iškalbingo drebulio, iš visų jėgų stengėsi pasirodyti drąsus ir stiprus. Mudviejų nelaimė, mačiau ne tik virpančią ją; joje mačiau ir save.

– Gerai, – lėtai ištariau, kad užbaigčiau Nolos kančias ir ji nepatirtų dar vieno atstūmimo. – Gali pas mane truputį pagyventi. Svečių miegamajame lova naujai apvilкта, vonios kambario koridoriuje rasi švarių rankšluosčių. Pasistengsiu, kad kol Nola čia gyvens, jaustųsi kaip namie. – Mečiau klausiamą žvilgsnį Džekui tikėdamasi, kad jis ne tik pasakys man konkretų terminą, bet ir padrąsins.

Tačiau sulaukiau tik gilaus atodūsis. Prisiminusi, kiek jis mane prikankino per šiuos metus, turėjau pikta džiūgauti. Tačiau širdyje jutau tik gailestį jam ir Nolai, nes jų susvetimėjimas taip priminė mano santykius su tėčiu iki tada, kai jis galiausiai nusprendė gyventi blaiviai.

– Ačiū, – padėkojo jis, o aš tik šypsojau.

Džekas nuėjo prie durų ir atidarė.

– Žinau, kad Nola nenorėtų pamiršti šito. – Verandoje jis kažką paėmė ir įnešė į vidų aptrintą gitaros dėklą – apibraižytą, apdraskytą, jo originalaus paviršiaus per lipdukus beveik nesimatė, o dauguma lipdukų buvo neįskaitomi. Viršuje, prie vienos spynelės, buvo užklijuotas mažas stačiakampis su išblukusius juodu užrašu „Aš myliu N. Orleansą. NOLA“.

Džekas atrėmė gitarą į stalėlį, ir įdėmiai į ją pažvelgusi jau antrą kartą per naktį pajutau, kaip ant sprando pašiurpo oda.

Apsidairiau tikēdamasi pamatyti... kā nors. Oras tarsi atvēso keliais laipsniais, mačiau, kaip Nola trinasi rankas. Ir tuomet išgirdau kažkā panašaus ī labai tyliā muzikā. Dirstelējau ī Džekā su Nola, ar ir jie girdējo, bet didžiausias jū rūpestis buvo, kaip atsi-sveikinti vienam kito neliečiant.

Aš īsitempiau, kad geriau girdēčiau, tačiau grojo labai tyliai, beveik negirdimai. Kažkas akustine gitara skambino jaudinamai graziā melodijā.

– Kā gi, Nola, – tarē Džekas. – Turi mano mobiliojo telefono numerī. Skambink, kai ko nors prireiks, nesvarbu ko, – pabrēzē jis.

Aš pasisukau ī Nolā.

– Noriu persimesti keliais žodžiais su tavo tēčiu. Eik ī savo kambarī – uzlipk laiptais ir suk ī kairē. Trečios durys dešinēje, o vonios kambarys šalia. Patogiai īsikurk, aš netrukus ateisiu.

Sunkiai atsidususi Nola paēmē gitarā, per petī persimetē nu-nešiotā kuprinē – pro prasivērusī užtrauktukā buvo matyti be-veik kiaurai prasitrynēs pliušinio meškiuko snukutis. Jī pamačiu-si nustebau, jis man pasakē apie Nolā daugiau nei storas makiažo sluoksnis ir karinga laikysena. Jis taip pat man priminē, kad No-lai dar tik trylika ir kad ji labai vieniša. Na, beveik. Generolas Li, mažasis īšdavikas, neatsilikdamas nē per žingsnī laimingas nubindzeno paskui pirmā kartā matomā žmogū.

Nolai kopiant laiptais pavymui sušukau:

– Nola, aš anksti eisiu ī darbā, bet pasakysiu ekonomei poniai Hulihan, kad tavimi pasirūpintū ir duotū visko, ko reikēs. Ppra-šysiu pagaminti tau pusryčius, todēl pasakyk, ko norēsi, ir aš jai perduosiu, kad nupirktū.

Ji atsigrēzē ir irzliai atšovē:

– Aš nemēgstu keltis anksčiau nei vidurdienī, o valgau tik ve-ganiškā ir ekologiškā maistā. – Nelaukdama atsakymo nususuko ir lipo toliau, tyčia lētai statydama pēdas ant pakopū.

Vēl atsisukau į Džeką, jis atrodė kiek žvalesnis.

– Tau tai gali būti sudėtinga, nes valgai tik smarkiai perdirbtus keptus produktus ir gyvūninės kilmės baltymus. Tikriausiai reikėjo tave įspėti.

– Regis, turėjai įspėti dėl daug ko. – Aš sukryžiauvau rankas. – Turi man daug ką paaiškinti, o pirmiausia – kur yra jos motina.

Jis parodė akimis į viršų ir staiga surimtėjo.

– Ji mirė.

Džeko žodžiai manęs nenustebino – matyt, iškart tai supratau, vos pamačiau Nolą. Tačiau kai visą gyvenimą stengiesi užgniaužti savo šeštąjį pojūtį, kartais gali pasirodyti visai bukas.

Jis suėmė mane už rankų ir prisitraukė prie durų. Paskui tyliai tarė:

– Nola tikriausiai klausosi, todėl nenoriu dabar apie tai kalbėti, bet susitikime aštuntą kavinėje „Greitai prancūziškai“ ir aš tau viską papasakosiu.

Aš atsidusau:

– Nors tiek esi skolingas.

Jis sušnibždėjo:

– Žinau.

Džekas manęs nepaleido ir žvelgė giliai į akis, ir vieną akimirką pamaniau, kad mane pabučiuos, ir dar pamaniau, kad, ko gero, aš to norėčiau. Tačiau tam tinkamas laikas jau seniai buvo praėjęs, palaidotas giliai dėl įvairių priežasčių, kodėl mudu su Džeku vienas kitam netinkame, juolab dabar, kai jis turi draugę ir paauglę dukrą.

Jis paleido mano rankas.

– Tai nebuvo beveik bučinys, ar ne?

– Ne, – atsakiau gal kiek per greitai.

– Tai ir gerai. Nes man atrodo, kad jau nebesuskaičiuoju, – paaiškinu jis. Džekas turėjo erzinantį įprotį priminti man visus

kartus, kai vos nepasibučiavome. Tačiau viskas atrodė buvę taip seniai. Jis išėjo į verandą. – Tuomet aštuntą.

– Aš ateisiu, – patikinau, paskui užvėriau duris, užrakinau ir įjungiau signalizaciją. Kai išjungiau šviesas ir pasukau prie laiptų, vėl išgirdau grojant muziką, bet taip tyliai, kad net nebuvo tikra, ar iš tiesų ją girdžiu, ir pagavau save sukiojant galvą, tarsi antena bandyčiau pagauti signalą.

Kai užlipau, viršuje grojo garsiau ir aš patraukiau prie Nolos kambario, ten prie jo durų radau miegantį Generolą Li. Jau norėjau belstis, bet ranka taip ir sustingo, nes muzika nutilo ir pasigirdo rauda. Aš nuleidau ranką ir tyliai atsitraukusi nuo durų nuėjau į savo kambarį, palikusi koridoriuje šviesą ir savo duris pravertas. Nusimečiau chalata ir ruošdamasi į darbą svarsčiau, kiek vėlių į mano gyvenimą atsivedė šis sutrikęs vienišas vaikas.

*Ji žengė į priekį ir, man nespėjus sustabdyti,
palietė ranka seno lėlių namo riestą pakraigę,
ir orą perskrodė riksmas.*

Marchet Butler nuotr.

KAREN WHITE (Karen Vait, g. 1964 m.) – JAV rašytoja, daugiau nei 30 bestselerių autorė, jos kūriniai verčiami į 15 kalbų. Lietuvių skaitytojai jau pamėgo autorės romanus „Stiklo skambesys“, „Prarastos valandos“, „Pakrantės medžiai“, „Naktis, kai užgeso šviesos“, „Svajonių medis“, „Paskutinė naktis Londone“.

Ypatingo dėmesio sulaukė ir K. White knygų serija apie Melaniją Midlton, nekilnojamojo turto agentę, gebančią išvelgti ne tik senųjų Čarlstono pastatų, bet ir juose gyvenusių šeimų paslaptis. Jau išleisti romanai „Namas Trado gatvėje“ ir „Mergina iš Legaro gatvės“. Šios knygos persmelktos JAV Pietų valstijų kultūros ir istorijos, o šiam kraštui būdingos pasakojimo tradicijos leidžia skaitytojams įsitikinti, kad savo likimais, širdgėla ir nuoskaudomis geba dalintis ne tik gyvieji. „Nepažįstamieji Montagju gatvėje“ yra trečioji serijos knyga.

Melanija nebegali sau meluoti: po daugybės kartu patirtų išbandymų Džekui Trenholmui ji jaučia daugiau nei draugišką prisirišimą. Tačiau jų santykiai tokie pat trūkinėjantys kaip Melanijos namo pamatai. Maža to, lyg iš niekur išdygsta Nola, trylikametė Džeko dukra, apie kurios egzistavimą jis nė neįtarė. Nola priešinasi bet kokiems tėvo bandymams užmegzti ryšį, bėga iš namų, todėl Džekas paprašo Melanijos pagalbos – priglauti Nolą savo namuose, kol jis sau ir dukrai sukurs naują gyvenimą. Norėdama suartėti su mergaite, Džeko motina Amelija padovanoja Nolai nepaprastai vertingą Viktorijos laikų lėlių namą su keistomis figūrėlėmis.

Ir šis namas turi tamsių paslapčių.

ISBN 978-609-466-681-0

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt